

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. D. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2017, čj. MV-155533-8/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2017, čj. 51 A 21/2017-39,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2017, čj. 51 A 21/2017-39, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou této kauzy je především otázka, zda je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pokud cizinec z důvodů nezávislých na jeho vůli nemůže a nebude moci nastoupit na pracovní místo, pro které žádá o vydání zaměstnanecké karty.

[2] Žalobce podal dne 25. 1. 2016 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty na volné pracovní místo brusič kovů při ručním obrábění ve společnosti Bohemia Works Group, družsto, toho času se sídlem Riegrova 1756/51, České Budějovice, s místem výkonu práce na adrese Zdíky 34, Bujanov. Tato pracovní nabídka byla v době podání žádosti evidována v centrální databázi volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. K žádosti přiložil žalobce veškeré potřebné náležitosti, tedy zejména pracovní smlouvu se mzdovým výměrem, výpis z rejstříku trestů,

zdravotní potvrzení atd. Po zhodnocení těchto podkladů Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, jako příslušný správní orgán v prvním stupni (dále jen „ministerstvo“), v předkládací zprávě ze dne 29. 2. 2016 navrhlo žalobci vydat zaměstnaneckou kartu. Žalobce poté obdržel vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty a po příjezdu do ČR také dne 21. 3. 2016 potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty.

[3] Následně ministerstvo na základě informací plynoucích ze sdělení Policie ČR vydalo dne 27. 4. 2016 usnesení o pokračování v řízení, neboť nově zjištěné skutečnosti mohly zásadním způsobem ovlivnit výsledek řízení. V pokračujícím řízení ministerstvo provedlo výslech žalobce a založilo do spisu také protokoly o výsleších svědků provedených v jiných řízeních. Z dokazování vyšlo najevo, že žalobce do zaměstnání nenastoupil, neboť dané pracovní místo není volné, resp. nikdy neexistovalo. Fakticky nemělo jít o výkon závislé práce pro zaměstnavatele Bohemia Works Group, ale o dodání pracovní síly pro společnost SLR – CZECHIA s. r. o.

[4] Dne 25. 7. 2016 ministerstvo vydalo výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, tohoto práva využil zástupce žalobce dne 23. 8. 2016. Přípisem ze dne 14. 9. 2016 následně žalobce požádal ministerstvo o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Změna se týkala zaměstnavatele žalobce, kterým se namísto společnosti Bohemia Works Group měla nově stát společnost ACM CZ s.r.o. Žalobce změnu vysvětlil tím, že se dozvěděl o trestním stíhání svého předchozího zaměstnavatele. To by prý mohlo mít fatální důsledky pro jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty. Usnesením ze dne 3. 10. 2016 ministerstvo změnu obsahu žádosti nepovolilo, neboť podle jeho názoru žádost nesplňovala podmínky v § 41 odst. 8 správního řádu. Téhož dne ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

[5] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017 žalovaná změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se žádost zamítá a žalobci se zaměstnanecká karta nevydá podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců [tedy nikoli podle původně uvedeného písm. a) téhož ustanovení], neboť v průběhu řízení byla zjištěna existence jiné závažné překážky jeho pobytu na území. Závažnou překážku žalovaná spatřovala ve skutečnosti, že žalobce nenastoupil a ani nebude moci nastoupit na pracovní místo, pro které mu měla být vydána zaměstnanecká karta.

II. Řízení před krajským soudem

[6] Žalobce se bránil žalobou u krajského soudu, který rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Krajský soud dal žalované za pravdu, že neplnění účelu pobytu (zde výkon práce na konkrétní pracovní pozici) je obecně jinou překážkou pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu. Podle krajského soudu však musí správní orgány toto ustanovení aplikovat uvážlivě s maximální opatrností, nejedná se o zbytkové ustanovení a bezbřehou skutkovou podstatu. Krajský soud zdůraznil, že nelze odhlížet od specifických okolností věci, a sice že žalobce nenastoupil do zaměstnání z důvodů nezávislých na jeho vůli. Žalobce splnil všechny požadavky pro to, aby mu byla

pokračování

zaměstnanecká karta vydána, vynaložil finanční prostředky na cestu do ČR. Dle názoru krajského soudu se tedy žalobce oprávněně dovolává ochrany legitimního očekávání. Skutečnost, že pracovní místo, na které měl nastoupit, fakticky neexistovalo, nelze za popsaných okolností klást k jeho tíži. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce o této skutečnosti věděl. Krajský soud uzavřel, že situaci žalobce nelze hodnotit jako jinou zvlášť závažnou překážku pobytu na území ve smyslu citovaných ustanovení. Žalovaná se nevypořádala s okolnostmi daného případu a zatížila tím své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[7] Jelikož krajský soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nezabýval se již ostatními žalobními námitkami souvisejícími s aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vypořádal pouze námitky, které se aplikace tohoto ustanovení netýkaly. Krajský soud proto dále posoudil námitku nepřezkoumatelnosti vyjádření žalované k údajně nezákonnému pořízení důkazů ve správním řízení. Žalobce v odvolání namítal, že o výsleších svědků ho správní orgány nevyrozuměly a nemohl jim být přítomen. Žalovaná k tomu v napadeném správním rozhodnutí podle krajského soudu pouze stroze uvedla, že obsah protokolů splňuje zákonné požadavky a zmocněnec žalobce byl o prováděném dokazování vyrozuměn. Takové vypořádání námitky podle soudu nesplňuje podmínky řádného odůvodnění a je nepřezkoumatelné. Nad rámec krajský soud doplnil, že z obsahu spisu je patrná absence jakékoli výzvy k účasti na prováděném dokazování výslechy svědků. Z protokolů o výsleších je navíc zřejmé, že správní orgán zabělil identifikaci účastníka řízení, v rámci kterého měli svědci vypovídat. Krajský soud proto dospěl k závěru, že se jednalo o protokoly vyhotovené v jiném správním řízení, které byly do spisu žalobce účelově zkopírovány.

III. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní předně považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné závěry krajského soudu týkající se aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Trvá na tom, že existovala jiná závažná překážka řízení, neboť žalobce fakticky nemohl plnit účel pobytu, tedy vykonávat práci na požadovaném pracovním místě. Podle jejího názoru není podstatné, zda překážku způsobuje okolnost na vůli žalobce závislá či nezávislá. Závěry krajského soudu by správní orgány nutily vydat zaměstnaneckou kartu žalobci i v situaci, kdy by bylo zřejmé, že na požadované pracovní místo nemůže nastoupit. Vzápětí by však musely zahájit řízení o jejím zrušení z důvodu neplnění účelu pobytu, což stěžovatelka považuje za absurdní. Stěžovatelka podotýká, že žalobcovy náklady a obtíže spojené s nástupem do zaměstnání nemohou jít k tíži správních orgánů. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že správní orgány svým postupem zasáhly do žalobcova legitimního očekávání. Sám zákon o pobytu cizinců umožňuje pokračovat v řízení i poté, co cizinec přicestuje na území ČR, pokud vyjdou najevo nové skutečnosti odůvodňující zamítnutí žádosti (§ 169 odst. 11 zákona o pobytu cizinců). Žalobce tedy mohl být na základě potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty přijat do zaměstnání (viz § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 89

odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), to však nezakládá legitimní očekávání, že mu bude zaměstnanecká karta vydána.

[9] Ve vztahu k výtkám ohledně výslechů svědků stěžovatelka uvádí, že se krajský soud dopustil přehnaného formalismu. Protokoly o výslechu svědků pořízené v rámci jiného řízení jsou důkazními materiály ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Nelze na ně nahlížet jako na důkazy svědeckou výpovědí, ale jedná se o důkaz listinou. Podle stěžovatelky jsou pro rozhodování správního orgánu prvního stupně podstatné i skutečnosti zjištěné v rámci jeho úřední činnosti, a proto uvedené protokoly do spisu zařadil. Jelikož výslechy byly provedeny v rámci jiného řízení, nemohl správní orgán žalobce na jejich provádění upozornit. Dodává, že žalobce byl s obsahem protokolů o výsleších řádně seznámen, nevznesl proti nim žádné námitky, ani nežádal doplnění.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] NSS na úvod předesílá, že skutkově i právně obdobnou věc v nedávné době posuzoval a rozhodl rozsudky ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37, ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 249/2017-36, ze dne 8. 3. 2018, čj. 7 Azs 387/2017-24, a z téhož dne, čj. 9 Azs 423/2017-23. Z těchto rozsudků proto vychází i v nyní posuzované kauze.

IV. A. *Přezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatelky a rozsudku krajského soudu*

[14] Ještě než NSS přistoupí k posouzení podstaty věci, považuje za vhodné vyjádřit se k přezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky a rozsudku krajského soudu. Krajský soud totiž rušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem důvodů, věcí se však zabýval i meritorně. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, ale i ona uplatňuje námitky směřující do věci samé. Nepřezkoumatelnost je přitom natolik závažnou vadou soudního i správního rozhodnutí, že znemožňuje jeho věcný přezkum a soud k ní přihlíží z úřední povinnosti.

[15] NSS se nejprve zaměřil na důvody, které vedly krajský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky. Jde o problematiku zohlednění specifických skutkových okolností při podřazení skutkového stavu pod neurčitý pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* a vypořádání námitek vztahujících se k procesním pochybením správního orgánu prvního stupně při obstarávání důkazů.

[16] Otázce, zda lze okolnosti věci podřadit pod neurčitý právní pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*, se stěžovatelka věnovala zejména na s. 13 svého rozhodnutí. Na jiném místě rozhodnutí (s. 10 a 11) pak reagovala na námitku týkající se legitimního očekávání. Proti tomu postavil krajský soud vlastní argumentaci. NSS má

pokračování

ovšem za to, že argumentace krajského soudu se dle svého obsahu netýká přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí, ale věcné správnosti řešení právních otázek. Jinými slovy, byť krajský soud uzavřel, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné, odůvodnění jeho rozsudku se týká merita věci. Nesprávná kvalifikace důvodu, pro který krajský soud rušil rozhodnutí stěžovatelky, však nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[17] K otázce, zda stěžovatelka dostatečně vypořádala námitky vztahující se k procesním pochybením správních orgánů při obstarávání důkazů, NSS uvádí následující. Stěžovatelka na námitky reagovala na s. 8 a 9 tak, že jí „*není známo, z čeho účastník řízení* [žalobce] *dovozuje, že správní orgán I. stupně provedl výslech několika osob, které však nebyly řádně vyslechnuty v rámci správního řízení o žádosti účastníka řízení. Ze spisového materiálu Komise* [stěžovatelka] *ověřila, že jsou zde založeny originální vyhotovení protokolů o výslechu dotazovaných osob, které splňují veškeré zákonné požadavky ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 500/2004 Sb.* [správního řádu]". Toto vyjádření je sice velice stručné, ale postihuje důvod, proč stěžovatelka nevyhodnotila námitky žalobce jako důvodné. Plyne z něj, že stěžovatelka neshledala důvod pochybovat o zákonnosti provedených výslechů. Zdůraznila také, že protokoly o výsleších jsou součástí spisu, což mimo jiné znamená, že se s nimi žalobce mohl seznámit. NSS proto na rozdíl od krajského soudu uzavírá, že odůvodnění stěžovatelky k této otázce splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Ani v tomto případě však neměl nesprávný závěr krajského soudu vliv na zákonnost jeho rozsudku. Krajský soud totiž doplnil i meritorní úvahy týkající se této otázky a hodnotil důvody, které stěžovatelka uvedla v napadeném rozhodnutí (byť dle svého názoru pouze nad rámec, viz shrnutí v bodě [7] tohoto rozsudku). NSS měl tedy možnost zabývat se procesními otázkami spojenými s dokazováním před ministerstvem. Za situace, kdy krajský soud problematiku věcně posuzoval, do jeho závěrů směřovaly námitky stěžovatelky a žalobce se k nim mohl vyjádřit, by bylo přehnaně formalistické rušit rozsudek krajského soudu pro nesprávný závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a věci samé se nevěnovat. V konečném důsledku by to totiž vedlo pouze k oddálení okamžiku, kdy se NSS ke sporným otázkám vyjádří.

IV. B. *Jiná překážka pobytu cizince na území*

[18] NSS následně přistoupil k posouzení jádra sporu mezi žalobcem a stěžovatelkou, které představuje otázka, zda důvod v případě žalobce, tj. neexistence pracovní pozice, na kterou měla být zaměstnanecká karta vydána, bylo možno považovat za jinou závažnou překážku k pobytu odůvodňující zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje, že žalobce fakticky nenastoupil a nebude moci nastoupit na pracovní pozici, pro kterou žádal o vydání zaměstnanecké karty. V této fázi věci byla sporná výlučně právní otázka, zda je pro posouzení žalobcovy situace jako jiné překážky pobytu na území podstatné, že do zaměstnání nenastoupil a nenastoupí z důvodů nezávislých na jeho vůli (místo nebylo volné, případně by se fakticky jednalo o zprostředkování pracovní síly pro jiného zaměstnavatele).

[20] Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí *povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání*. V projednávané věci žalobce žádal o vydání zaměstnanecké karty pro konkrétní pracovní pozici vedenou v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[21] Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f)* téhož zákona. Stěžovatelka v projednávané věci shledala naplnění důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je důvodem k nevydání zaměstnanecké karty to, že *pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*, přičemž žalobcova situace byla kvalifikována jako *jiná závažná překážka pobytu na území*.

[22] Výkladu tohoto neurčitého pojmu se NSS ve své judikatuře mnohokrát věnoval, zejména v souvislosti s jeho aplikací při rozhodování o žádostech o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Vzhledem k širokému dosahu citovaného ustanovení a obecnosti učiněných judikaturních závěrů z nich lze vycházet i v projednávané věci.

[23] Předně je vhodné zdůraznit, že NSS opakovaně potvrdil, že za *jinou závažnou překážku* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze v obecné rovině považovat neplnění účelu povoleného nebo povolovaného pobytu. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem (viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81). V projednávané věci měl být účelem žalobcova pobytu výkon práce na konkrétní pracovní pozici, ve správním řízení nicméně vyšlo najevo, že toto pracovní místo fakticky není a nebude volné. Správní orgány dále doplnily úvahu, že i kdyby se místo hypoteticky uvolnilo, ve skutečnosti by nešlo o výkon práce pro deklarovaného zaměstnavatele Bohemia Works Group, ale pro společnost SLR – CZECHIA s. r. o., respektive o zprostředkování pracovní síly této společnosti. Okolnosti, které měly vést k vydání zaměstnanecké karty, žalobce pouze formálně deklaruje, ve skutečnosti však neexistují. Bez existence zákonného důvodu, kterým je v tomto případě výkon konkrétní pracovní pozice, nebylo možno žalobci pobyt na území povolit a zaměstnaneckou kartu vydat.

[24] NSS se neztotožnil s názorem krajského soudu, dle kterého je podstatné, že žalobce se do popsané situace nedostal vlastní vinou. Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, totiž musí být skutečně naplněn. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti, nebo pokud je pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, nebo ze dne 24. 3. 2011, čj. 9 As 80/2010-200). Stejnou logikou lze proto v případě povolení k pobytu za účelem zaměstnání (zaměstnanecké

pokračování

karty) dospět k závěru, že nestačí, pokud je cizinec subjektivně připraven k výkonu práce na konkrétní pracovní pozici, ale objektivně práci nevykonává ani vykonávat nebude.

[25] Podle NSS v projednávané věci převažuje také zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území ČR. Na plnění účelu pobytu je tedy nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince. NSS nevylučuje, že by mohly nastat okolnosti ospravedlňující dočasné přerušení plnění účelu, pro který bylo povolení uděleno. NSS například konstatoval, že cizinci nelze zamítnout žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pouze proto, že aktuálně podnikatelskou činnost nevykonává z důvodu těhotenství či mateřství (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015-37). Lze si také představit, že obdobné důvody nastanou na samém počátku pobytu cizince a plnění účelu jeho pobytu bude dočasně „odloženo". Vždy by však muselo jít o důvody ospravedlňující *dočasné přerušení* plnění účelu, nikoli okolnosti, které jeho plnění *definitivně vylučují*, jako tomu bylo v projednávané věci: žalobce totiž nikdy nebude moci plnit účel pobytu předpokládaný zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na pracovním místě brusič kovů při ručním obrábění u zaměstnavatele Bohemia Works Group.

[26] NSS dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého žalobci svědčilo legitimní očekávání, že mu bude vydána zaměstnanecká karta. Krajský soud staví své úvahy především na tom, že ministerstvo zhodnotilo kladně obsah žalobcovy žádosti, poté mu vydalo vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty a po příjezdu do ČR vydalo žalobci potvrzení o splnění podmínek k vydání zaměstnanecké karty. NSS souhlasí, že za této situace mohl žalobce vcelku pochopitelně nabýt přesvědčení, že zaměstnaneckou kartu získá. To ale ještě neznamená, že mu svědčilo právem chráněné legitimní očekávání, kvůli kterému by měl správní orgán ignorovat, že obsah podkladů, ze kterých původně vycházel, neodpovídá skutečnosti. Nutno podotknout, že po kladném zhodnocení obsahu žalobcovy žádosti v předkládací zprávě ze dne 29. 2. 2016 sice ministerstvo navrhlo vydat zaměstnaneckou kartu, ovšem pod podmínkou, že „*v době do předání průkazu o povolení k pobytu nebude zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti* [...]". Rozhodující je, že v mezičase vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které odůvodňují zamítnutí žádosti, a správní orgány proto do očekávání žalobce zasáhly v souladu se zákonem, jestliže rozhodly o pokračování řízení podle § 169 odst. 11 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 14. 8. 2017.

[27] NSS vzal v potaz také skutečnost, že se žalobce pokusil svou situaci vyřešit podáním žádosti o změnu obsahu žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu. Vzhledem k tomu, že této žádosti však správní orgány nevyhověly a žalobce jejich závěry nenapadá, nezbývá NSS než konstatovat, že kasační námitky stěžovatelky jsou důvodné.

IV. C. *Zákonnost obstarávání důkazních prostředků ve správním řízení*

[28] Konečně se NSS zabýval také námitkami stěžovatelky týkajícími se obstarávání důkazních prostředků ve správním řízení. Krajský soud správním orgánům vytkl, že skutková zjištění postavily mj. na výsleších svědků, které byly pořízeny v jiném správním řízení, a v projednávané věci byly do spisu zařazeny pouze protokoly o nich. Stěžovatelka oproti tomu v kasační stížnosti namítá, že postup ministerstva byl v souladu se zákonem. Zdůrazňuje, že žalobce měl možnost se s obsahem protokolů seznámit.

[29] NSS nejprve prověřil obsah správního spisu a zjistil následující, pro posouzení sporné otázky podstatné skutečnosti. Ve spise ministerstva se na č. l. 22-27 spisu nachází fotokopie protokolů o výsleších svědků pořízených ve správním řízení vedeném ministerstvem pod sp. zn. OAM-965/ZM-2016, jméno účastníka tohoto řízení je na protokolech zabělené. Jedná se o výslechy pana T. D. K. (původního zmocněnce žalobce ve správním řízení, který ve věci figuruje také jako tlumočník při jednání mezi Bohemia Works Group a vietnamskými pracovníky), paní M. Š. (účetní SLR – CZECHIA s. r. o.), pana P. S. (ekonoma Bohemia Works Group), paní J. S. (tehdejší předsedkyně družstva Bohemia Works Group, místo ní se však k výslechu dostavil pan P. S.), pana J. S. (bývalého předsedy družstva Bohemia Works Group) a paní Š. Š. (mzdové účetní a personalistky SLR – CZECHIA s. r. o.).

[30] Dne 23. 8. 2016 se zástupce žalobce (zastoupený na základě substituční plné moci paní G. L.) seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. V protokolu z tohoto dne na č. l. 34 spisu jsou vyjmenovány podklady, které byly součástí správního spisu, a výslovně jsou mezi nimi zmíněny i protokoly o výsleších svědků. Zástupce do protokolu uvedl, že se k podkladům vyjádří do deseti dnů, ale neučinil tak.

[31] Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. NSS navíc ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37). V nynější věci navíc tyto výslechy nebyly důležité, neboť žalobce pro věc významný skutkový stav nezpochybňuje. Žalobce měl možnost seznámit se s obsahem protokolů a vyjádřit se k nim. Z výše uvedeného navíc plyne, že s obsahem spisu se seznamoval i zástupce žalobce Mgr. Petr Václavek, který je právním profesionálem. Žalobce se však v průběhu správního řízení prvního stupně k výslechům, respektive k protokolům o nich, nijak nevyjádřil a nevznesl žádné připomínky.

[32] NSS proto nepovažuje za nezbytné výslechy svědků opakovat. Samotná skutečnost, že žalobce s obsahem protokolu o výslechu svědků nesouhlasí, nemůže odůvodnit nezbytnost opakovaného provedení svědeckých výpovědí. Správnímu orgánu proto nic nebránilo v tom, aby výslechy použil. NSS se proto i s touto kasační námitkou ztotožnil.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech shora vyložených důvodů NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. NSS proto rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věty první, s. ř. s.). V novém řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a to ohledně otázky přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí, výkladu neurčitého pojmu *jiná překážka pobytu cizince na území* učiněného ve vztahu k popsaným okolnostem a použitelnosti důkazních prostředků získaných v jiném řízení. Neopomene se též vypořádat s dalšími námitkami, kterými se nezabýval z důvodu nesprávného závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí.

pokračování

[34] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu